

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **Martini Reality s.r.o.**, se sídlem Sologubova 1511/3, 700 30 Ostrava - Zábřeh, zastoupeného Mgr. Davidem Purmenským, advokátem se sídlem 28. října 3117/61, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ústřednímu inspektorátu České obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014 č. j. ČOI 123046/14/O100/40000/HI/Št, ve věci pokuty za porušení zákona o ochraně spotřebitele,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 11. 12. 2014 č. j. ČOI 123046/14/O100/40000/HI/Št **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení celkem 11.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Davida Purmenského, advokáta se sídlem 28. října 3117/61, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 2. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen žalovaný) ze dne 11. 12. 2014 č. j. ČOI 123046/14/O100/4000/HI/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 9. 2014 sp. zn. 27779/14/4000, ČOI 105172/14/4000, ČOI 571R-40/14/Kar/Inf/Co. Napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 6 ve spojení s § 24 odst. 7 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 18. 11. 2013 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a současně byl zavázán k náhradě nákladů řízení.

Žalobce je postihován za údajně diskriminační jednání, ke kterému mělo dojít formou emailu ze dne 18. 11. 2013, kdy žalobce vznesl dotaz fingovanému zástupci zájemce o nájem bytu – pracovníci poradny pro občanství a lidská práva, zda je zájemce romského původu. Podle žalobce je správní delikt, upravený v § 24 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, zakazující při prodeji výrobků nebo poskytování služeb porušit zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele, koncipován jako správní delikt dokonaný, nikoliv správní delikt ohrožovací, což vyplývá ze samotného znění zákona. Dokonaným deliktem by bylo skutečné odmítnutí prohlídky bytu, o který byl předstíráán zájem, nebo tuto prohlídku vykonat a odmítnout zprostředkování uzavření nájemní smlouvy. Správní orgán koncipuje domněnku, že se zájemcem bude na základě poskytnuté informace zacházeno odlišně, která však není ničím podložena, když není zřejmé, jak bude s informací o etnickém původu naloženo.

Dále podle žalobce musí být při podpisu skutku uvedeno, zda se jedná o pozitivní či negativní diskriminaci a v jaké formě jednání je spatřována. Pokud by se o diskriminaci vskutku jednalo, pak se jí dopustil majitel bytu, který informaci o etnickém původu zájemce o nájem bytu požadoval.

Správní orgán I. stupně uvádí, že žalobce podmiňoval prohlídku bytu tím, že zájemce bude či nebude Romem, což je zjištění, které nemá oporu ve skutkových zjištěních.

Konečně žalobce namítl, že zde neexistuje subjekt diskriminace, když zájemce o nájem bytu byl pouze fiktivní.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, zrušil i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Podle žalovaného se žalobce dopustil diskriminace již samotným položením otázky na romský původ zájemce o nájem bytu. Taková otázka neměla být vůbec pokládána, etnický původ

není něco, co by měl žalobce ve vztahu ke zprostředkování nájmu bytu zjišťovat. Dotaz, zda se nejedná o klienty romského původu, je způsobilý porušit lidskou důstojnost. Pokud by žalobce mezi spotřebiteli, kteří jsou romského původu, a těmi, kteří romského původu nejsou, nerozlišoval, takový dotaz by nepokládal. Vzhledem k tomu, že žalobci je ve správním řízení vytýkáno, že položil dotaz na romský původ, nikoliv to, že osobě romského původu neumožnil prohlídku bytu, nemá na závěry správního orgánu žádný vliv, že se jednalo o fingovaný zájem. Žalobce je povinen vystupovat v souladu s platnými právními předpisy kdykoli, žalobce nevěděl, že se jedná o simulovaný zájem, a postupoval by vůči každému zástupci zájemce o pronájem bytu stejně diskriminačně. Za správní delikt přitom odpovídá žalobce, nikoliv majitel bytu, neboť žalobce vystupoval jako zprostředkovatel nájmu bytu a pokud mu majitel bytu dal protiprávní pokyny, což pokyn porušovat zákaz diskriminace vyplývající z ustanovení § 6 zákona o ochraně spotřebitele nepochybně je, neměl se jimi žalobce řídit. Ve zbývajícím žalovaným odkázal na své vlastní rozhodnutí, neboť žalobní body jsou prakticky totožné, jako námitky, které žalobce namítl v odvolacím řízení a žalovaný se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně dne 29. 9. 2014 v rozhodnutí č. j. ČOI 105172/14/4000 uložil žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč za správní delikt, kterého se podle zjištění ze dne 14. 4. 2014 v provozovně v obchodním centru Nová Karolina, Jantarová ul., 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava v postavení prodávajícího – poskytovatele služby dopustil ve smyslu § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele tím, že porušil zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 tohoto zákona, když na emailovou poptávku po pronájmu bytu 2 + 1 na Francouzské ulici v Ostravě - Porubě jeho pracovnice V. Š. odpověděla dne 18. 11. 2013 taktéž emailem z adresy X, že potřebuje mimo jiné vědět, zda se nejedná o klienty romského původu. Správní orgán I. stupně vycházel z kontroly, která byla provedena na základě podnětu ostravské pobočky poradny pro občanství - občanská a lidská práva. V průběhu vlastní kontroly sice diskriminace spotřebitele zjištěna nebyla, nicméně bylo zjištěno, že dne 18. 11. 2013 paní V. Š. skutečně poslala předmětný email, čímž došlo k diskriminačnímu jednání, za které správní orgán I. stupně považuje již samotný dotaz na etnický původ zájemce. Za irelevantní správní orgán I. stupně považoval, zda žalobce předmětnou informaci požadoval z důvodu pozitivní či negativní diskriminace, neboť diskriminace je nepřípustná v obou případech; stejně tak za bezpředmětné považoval, zda účastník vstoupil nebo hodlá vstoupit do smluvního vztahu se spotřebitelem, podstatné je, že nabízel zprostředkování uzavření takové smlouvy, proto se správního deliktu dopustil právě žalobce, nikoliv majitel bytu. Správní orgán I. stupně proto uzavřel, že žalobce se správního deliktu dopustil a uložil mu pokutu při dolní hranici zákonného rozpětí, neboť takto uložená pokuta plní jak účel represivní, tak i preventivní, a odpovídá zásadě přiměřenosti.

Žalobce v odvolání namítl, že dne 4. 4. 2014, kdy proběhla kontrola České obchodní inspekce, žádná diskriminace zjištěna nebyla, diskriminace je zjišťována pouze v emailu ze dne 18. 11. 2013, žalobce má tedy za to, že do výrokové části nepatří vymezení skutku tak, že spáchání správního deliktu se měl žalobce dopustit podle zjištění, která byla učiněna dne 4. 4. 2014. Dále namítl, že pro spáchání správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, musí dojít k jeho dokonání, nepostačuje pouhé ohrožení právem chráněného zájmu. Správní orgán I. stupně pouze presumuje dokonání předmětného správního deliktu s tím, že se zájemci z řad příslušného určitého etnické skupiny bude zřejmě zacházeno odlišně, než se zájemci jiných etnických skupin. Pro vznik odpovědnosti za správní delikt však musí být nade vší pochybnost jednání prokázáno.

Žalovaný v napadeného rozhodnutí částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak že nahradil slova „dopustil ve smyslu ustanovení § 24 odst. 7 písm. c) zákona“ slovy „dopustil ve smyslu ustanovení § 24 odst. 7 písm. b) zákona“ a slova „podle ustanovení § 24 odst. 12 písm. c) zákona“ nahradil slovy „podle ustanovení § 24 odst. 10 písm. c) zákona“ a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, neboť správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí a tento delikt mu byl bezpečně prokázán. Žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně při posuzování věci postupoval podle zákona účinného v době rozhodování, ačkoli měl postupovat podle zákona účinného v době spáchání správního deliktu (dne 18. 11. 2013). Žalovaný proto změnil označení ustanovení vymezujícího daný správní delikt a ustanovení, podle kterého se ukládá sankce. Trestnost činu, trestní sazba ani lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt se však nezměnily. Vzhledem k tomu, že tento postup orgánu I. stupně neměl vliv na posouzení předmětné věci, neboť změny v právní úpravě ve vztahu k posuzované věci spočívaly pouze ve změně označení ustanovení, žalovaný proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně nerušil.

K odvolacím námitkám uvedl, že odvolatel (nyní žalobce) vystupoval jednoznačně v postavení prodávajícího ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, neboť jako podnikatel nabízel spotřebitelům služby zprostředkování pronájmu bytu, a byl přitom povinen nediskriminovat spotřebitele podle ustanovení § 6 zákona o ochraně spotřebitele, a to ani v případě, že má takové pokyny od majitele nemovitosti, jejichž prodej či pronájem zprostředkuje. Proto je to právě žalobce, kdo za porušení zákona o diskriminaci odpovídá. Podle žalovaného se žalobce položením otázky na etnický původ dopustil diskriminace, neboť diskriminací je jednání s různými subjekty, které se nachází ve stejné nebo srovnatelné situaci rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatnění rozdílný přístup. Dotaz na etnický původ není ničím, co by měl žalobce v souvislosti se zprostředkováním pronájmu bytu jakkoliv zjišťovat. Taková otázka by neměla být pokládána, neboť může vést k porušení lidské důstojnosti, kdy spotřebitel může zvažovat, jak na otázku odpoví, popř. i zcela ustoupit od svého zájmu o pronájem bytu. Je přitom zřejmé, že otázka nebyla položena bezúčelně a že směřuje k tomu, že s příslušníky romského etnika bude zacházeno rozdílně, ať už tak, že by příslušníky romského etnika upřednostňoval, či by jim naopak prohlídku

bytu odmítl umožnit. Právem chráněný zájem byl proto porušen, nikoliv pouze ohrožen, když pouze na základě předmětného dotazu mohlo dojít k porušení lidské důstojnosti. Žalovaný se rovněž ztotožnil s výší uložené sankce, a proto rozhodl, jak bylo uvedeno shora.

K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující:

Podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele *prodávající nesmí při prodeji výrobků nebo poskytování služeb spotřebitele diskriminovat.*

Co se rozumí diskriminací, zákon o ochraně spotřebitele neuvádí. Definici diskriminace poskytuje v § 2 odst. 3 zákon č. 198/2009 Sb., (dále jen „antidiskriminační zákon“), který rozlišuje mezi diskriminací přímou a nepřímou, přitom *přímou diskriminací se rozumí takové jednání, včetně opomenutí, kdy se s jednanou osobou zachází méně příznivě, než se zachází, zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru; nepřímou diskriminace definuje jako jednání nebo opomenutí, kdy na základě zdánlivě neutrálního ustanovení, kritéria nebo praxe je z některého z důvodů uvedených v § 2 odst. 3 osoba znevýhodněna oproti ostatním. Nepřímou diskriminací není, pokud toto ustanovení, kritérium nebo praxe je objektivně odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení jsou přiměřené a nezbytné.* Antidiskriminační zákon vychází ze Směrnice Rady č. 2000/43 ze dne 29. 6. 2000, kterou se zavádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jeho rasu nebo etnický původ, a která přímou a nepřímou diskriminace definuje prakticky shodně v článku 2 odst. 2; současně v článku 2 odst. 1 definuje zásadu rovného zacházení tak, že se jí *rozumí, že neexistuje žádná přímá nebo nepřímá diskriminace na základě rasy nebo etnického původu.*

Z uvedeného vyplývá, aby byl v posuzovaném případě porušen zákaz diskriminace a naplněna skutková podstata správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, musel by žalobce (jako subjekt v pozici podnikatele, což nepochybně je) při poskytování služeb (což žalobce činil, když zprostředkoval nájem bytu) vytvořit takový stav, kdy je nebo by bylo s některými spotřebiteli na základě příslušnosti, byť domnělé, k romskému etniku zacházeno méně příznivě než s jinou osobou, která nepřísluší k romskému etniku, ve srovnatelné situaci. V dotazu žalobce na etnickou skupinu potenciálního zájemce o nájem bytu správní orgán I. stupně i žalovaný shledali porušení rovného zacházení se spotřebiteli při nabídce služeb. Krajský soud se však s tímto názorem neztotožnil. Tázat se na etnickou skupinu sice samozřejmě žalobci nepřísluší, samotný dotaz však není způsobilý vytvořit stav, kdy je s některými spotřebiteli – příslušníky k romskému etniku – zacházeno méně příznivě, než s jinou osobou ve srovnatelné situaci, která k romskému etniku nepřísluší. Porušení rovného zacházení by pak byl až případný následný krok, tedy odepření zprostředkování uzavření nájemní smlouvy, popř. odepření zprostředkování prohlídky z důvodu příslušnosti k romskému etniku. K tomu však nedošlo. Krajský soud nesouhlasí se závěrem žalovaného, že samotný dotaz na etnickou příslušnost je ponižující; implicitně v sobě takový výklad osahuje závěr, že příslušnost k etniku by měla být ponižující, což je ovšem v přímém rozporu se smyslem jak antidiskriminačního zákona, tak zákona o

ochraně spotřebitele, a v ústavní rovině s článkem 24 Listiny základních práv a svobod.

Pro úplnost krajský soud dodává, že nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že pro naplnění diskriminace stačí, když je s jednou osobou zacházeno odlišně než s jinou osobou ve srovnatelné situaci z etnického důvodu, neboť - jak vyplývá z doslovného znění citovaného ustanovení § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona i z definice obsažené v článku 2 odst. 2 písm. a) Směrnice Rady č. 2000/43 - musí se jednat o zacházení méně příznivé, nikoliv pouze odlišné. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2006 č. j. 8 As 35/2005-51, podle jehož odůvodnění *„za diskriminaci nutno považovat rozlišování sobě rovných subjektů, které část posuzovaných subjektů poškozují, tj. znevážení rovnosti a popírání a omezování práv těchto navzájem si rovných subjektů“*. V řízení však nebylo zjištěno, že žalobce zacházel nebo by zacházel z důvodu etnického původu s jednou osobou odlišně, ať už méně příznivě, či příznivěji, než s jinou osobou v téže situaci.

Žalovaný zjištěné jednání žalobce, tedy dotaz na příslušnost zájemce o nájem bytu k romskému etniku, chybně posoudil jako diskriminaci zakázanou v ustanovení § 6 zákona o ochraně spotřebitele, na základě toho chybně vyhodnotil naplnění skutkové podstaty zákazu diskriminace vyplývající z ustanovení § 24 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, jeho rozhodnutí je proto nezákonné a soud jej zrušil podle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je vázán závěrem, že pouhý dotaz žalobce na etnický původ zájemce o nájem bytu, aniž by bylo zjištěno, že na základě této informace bude s tímto zájemcem zacházeno méně příznivě, než s jiným zájemcem ve srovnatelné situaci, není diskriminací ve smyslu § 6 zákona o ochraně spotřebitele.

Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal, že by zde byly okolnosti, pro které by bylo možné zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nepostupoval podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezrušil; o návrhu žalobce nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007 č. j. 1As 60/2006-106).

K ostatním žalobním námitkám krajský soud uvádí, že vzhledem k tomu, že zjištěné jednání žalobce nenaplní skutkovou podstatu správního deliktu, vyplývající z ustanovení § 24 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, je námitka nevymezení diskriminačního jednání ve skutkové větě napadeného rozhodnutí irelevantní.

Za nedůvodnou považuje krajský soud ve shodě žalovaným i správním orgánem I. stupně námitku, že bylo-li by jednání žalobce diskriminací, dopustil by se jí dopustil majitel bytu, jehož pokyny je žalobce vázán, nikoliv žalobce. Pokud by totiž majitel bytu dal žalobci pokyny, které by vedly k protiprávnímu jednání, tedy k porušení zákazu diskriminace, pak by jimi žalobce vázán nebyl, a to ani v případě uzavřené mandátní smlouvy (srov. § 566 a násl. zákona č. 513/1991 obchodního zákoníku, ve znění účinném ke dni 18. 11. 2013). K obdobnému závěru dospěla

rovněž veřejná ochránkyně práv Mgr. Anna Šabatová Ph.D. ve zprávě z 10. 9. 2014 sp. zn. 112/2012/DiS/VP.

Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že ve správním spise nemá oporu zjištění, že žalobce podmínil prohlídku bytu tím, že klient bude či nebude Romem, neboť žalobci není vytýkáno, že by podmiňoval prohlídku bytu etnickým původem žalobce, je mu vytýkáno, že se potencionálního zájemce o nájem bytu na příslušnost k romskému etniku dotázal.

Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že vytýkané jednání nemůže být správním deliktem, neboť se jednalo o tzv. situačním testování a neexistuje subjekt diskriminace. Tato otázka nebyla dosud judikurní praxí českými soudy zodpovězena, nicméně z rozsudku Soudního dvora sp. zn. C-54/07 z 10. 7. 2008 bod 23 vyplývá, že neexistence konkrétního stěžovatele neznamena, že by neexistovala jakákoliv diskriminace z důvodu ve smyslu Směrnice Rady č. 2000/43. Soudní dvůr rozhodoval za situace, kdy zaměstnavatel veřejně prohlásil, že nepřijme zaměstnance určitého etnického nebo rasového původu, a dospěl k závěru, že taková skutečnost je zjevné povahy, že může skutečně odradit některé uchazeče od toho, aby se přihlásili a tudíž představuje překážku jejich přístupu na trh práce a zakládá tak přímo diskriminaci při náboru ve smyslu Směrnice č. 2000/43. Posuzovaná situace je obdobná. Pokud by žalobce veřejně prohlásil či sdělil zájemci, že nezprostředkuje nájem bytu příslušníkům romského etnika, pak by vskutku vytvořil stav, který by mohl odradit některé uchazeče romského původu od toho, aby o nájem předmětného bytu projeví u žalobce zájem, neboť by se mohli důvodně domnívat, že by jejich nabídka nebyla akceptována. V takovém případě by došlo k porušení chráněného zájmu, tedy rovného zacházení se spotřebiteli při nabídce služeb i při neexistenci konkrétního zájemce, neboť zákon chrání veřejný zájem, nikoliv subjektivní práva konkrétní osoby, která tato subjektivní práva může uplatnit podle antidiskriminačního zákona.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl na základě plného procesního úspěchu žalobce, kterému v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného výrokem II. závázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a seps žaloby, podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky a DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce závázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je

přiměřená možnostem žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. května 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu